

Marcin Świetlicki**29. novembra 1987**

Dim gre raje v sobo kot skozi dimnik v noč.
 Odvratno samozavestne praznine.
 Ko bežimo odtod, smo tudi dim,
 smrdimo po njem — zmrdujejo se, zato vemo.

Ali se zadušiti z dimom ali pa zmrzniti.
 Tukajšnja oblast nam je postavila nekakšna
 zahrbna vprašanja. Zdaj v radiu govori
 o naših odgovorih.

Midva pa danes vendar z nikomer nisva govorila.
 Bila sva na sprehodu, na kosilu, in
 ko sva prišla nazaj, sva se ljubila,
 zakrpala mi je svitre in zašila jopo.

Danes naj bi se odpeljala in je z olajšanjem ostala.
 Danes naj bi zaspal sam in se z olajšanjem izgubljam v spanec
 z njo ob sebi. Po sobi sprašujoče kroži
 ogljikov monoksid. Midva sva tiho.

Polje ščavja

Ko je tema — grem na polje
 ščavja. Pulim črne liste.
 Mati in oče, zaročenka
 gladkolica — me gotovo
 ne poznajo takega — umazani vojak
 kleči na zemlji, v rokah vse polno
 listov, v globoki brazdi, v dežju,
 daljna zaročenka ima gladka lica,
 tu pa je tema in vedno bolj vlažno,

po drugi strani žice, pa dve in dve, objeti,
 držč se za roke, se sprehajajo kurbe,
 kričijo izzivalno, to je za žico,
 za žico je svet, svetlejši večeri,
 za žico je svet, sence na zavesah,
 za žico je cerkev, čisto blizu,
 cerkev, ki je zaprta!

Marcin Świetlicki, roj. 1961 v Lublinu. Študiral polonistiko v Krakovu, 1984—86 moral služiti vojsko, zdaj živi v Krakovu. Tu objavljeni pesmi sta prevedeni iz krakovske revije *Tumul*.